

Telegraful Român

BIBLIOTECA
ASOCIATIEI
SIBIU

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Critică și autocritică

Ideia cuprinsă în acest titlu o aflăm în muștrarea pe care Isus Mântuitorul o face făcarnicilor cari văd paiul în ochiul aproapelui și nu au nici un simț pentru bârna din ochiul propriu. Cu alte cuvinte în atitudinea unor oameni cari văd cu ochi de Argus greșalele mărunte ale altora și pentru ale lor proprii, neasemănat mai mari, sunt orbi.

Duhul acesta de critică excesivă și negație este o grea boală contemporană; o adevărată nenorocire. Nu mai vedem multul bine ce se face și activitatea bogată misionară și pastorală ce se desfășură sub ochii noștri în biserică. Vedem numai negru înaintea ochilor.

Dacă doi sau trei se întâlnesc, în loc să se zidească sufletește și să se entusiasmeze vorbind în psalmi și laude duhovnicești, se tângue. Cu rost și fără rost; cu temeiu și mai ales fără temeiu. Și astfel în loc să se despartă «cu sufletul arzând, Domnului slujind», adică cu conștiința înviorată și înălțată, se împrăștie deprimăți, desiluzionați, slăbiți, răciți.

Nu vedem nimic bun la noi și din excepții tragem concluzii generale. Atitudinea aceasta e greșită și logic și moral. Din ea se naște și se întreține o depresiune sufletească generală.

Înțelegem și este necesară o critică obiectivă a lucrurilor, a greșelilor și a faptelor date. Înțelegem o critică competentă, ca de pildă în literatură, unde sunt esteticieni și critici consacrați. Dar este de neînțeles boala generală a bâfirii, mai ales a criticii greșalelor imaginare, a petelor din soare și din lună.

Nu este semn bun când privim numai în grădinile vecinilor ca să le observăm micile lor burueni și trecem cu vederea scăeții și urzicile cari într'ale noastre cresc până la ferestre.

Evanghelic și normal este ca fiecare să-și scoată bârna din ochiul propriu și să-și privească grădina proprie, ca astfel vederea lui să devină curată și cuvântul lui autoritate. Cu alte cuvinte să pornim la critică prin autocritică.

Este revoltător când un imoral face morală și e desgustător când un om «sub toată critica» și orbit de patimi personale își spune cuvântul într'o cauză în care nu e deloc indicat să vorbească, lipsindu-i autoritatea sau competența morală.

Preotul în societate este agentul optimismului moral. Prestigiul lui de păstor crește cu atât mai mult, cu cât în orice împrejurări și mai ales în cele grele, își știe păstra calmul și siguranța de sine. Este în schimb păgubitor și trist să întâlnești un preot copleșit de tristețe, pesimist. Sau un preot care în societatea unor clevetitori nu știe arunca la timp un cuvânt sau un sfat cu autoritate, care să

înălțe și să întărească pe cei slabi de suflet.

Preotul este stâlpul societății. Rostul lui este să țină echilibrul și să păstreze armonia morală și socială. Evident, lăsându-se târit în curentul nemulțumirilor generale și neținând piept cu valul bâfirilor care azi se întâlnesc, ca microbii, la tot pasul, nu va fi un preot la locul lui. Va fi un stâlp slab, un om care nu va inspira enoriașilor toată încrederea.

Geva despre o tactică a colportajului

În cele două articole de până acum am încercat să arăt importanța misionară, sfântă, a colportajului creștin pentru popor, precum și unele condiții ale lui. Poate n'am reușit să spun tot ceiace simte inima mea în privința aceasta. Dar ca să se înțeleagă mai bine rostul înalt al colportajului, să se gândească fiecare la bucuria ce i-a pricinuit o carte bună, o carte mișcătoare, pe care a sorbit-o cu nesaț și încântat peste măsură a îndemnat și pe prietenii săi s'o guste. Câtă recunoștință simți că datorezi celui ce ți-a recomandat o carte binecuvântată? Și când te gândești că dacă nu era acel prieten să-ți vorbească despre ea s'ar fi putut să n'o citești niciodată, simți că te cuprinde un ciudat sentiment de teamă, ca în fața unei primejdii.

O carte bună e o comoară nepusă. Cu atât mai mult când acea carte are în ea «lumina cunoștinței» adusă de Hristos din cer spre o viață nouă. Orice prieten te poate părăsi, se poate supăra, poate să moară. Dar o carte bună rămâne mereu lângă tine, te îmbie și te așteaptă mereu cu sfaturile ei, cu luminile ei.

Și să ne gândim că enoriașii noștri dela sate știu carte și au gustul cetitului destul de dezvoltat sau pe cale de a se dezvolta. Nu mai vorbim că mulți citesc cu pasiune orice le cade în mână. Deci cum vom mai putea noi preoții să stăm nepăsători în fața acestei realități? Cum nu ne vom strădui să folosim și acest simț al cititului spre trezirea și luminarea sufletelor spre o viață cu Hristos și spre adăparea lor din «apa cea vie» coborâtă din cer? Ori vom mai lăsa gustul cititului poporenilor noștri să se adape din tipăriturile sectare, sau din alte tipărituri pierzătoare? Și nu ne vom sili să-le punem în mână, celor dornici de citire, o broșură creștină, mișcătoare și ieftină, cum sunt cele ce apar acum la Sibiu în seria populară «*Veniți la Hristos*»?

Circulă pe sate felurite gazete pentru popor, cari odinioară făceau politică, iar acum au rămas cu totul sarbede. De ce nu vom îndemna oa-

menii să se aboneze la «*Lumina Satelor*» și «*Oastea Domnului*», atât de bogate în material religios și informativ? Dându-le câteva numere de probă, preotul îi va hotări să se aboneze la «*Lumina Satelor*» și prin aceasta îi va câștiga pentru gustul creștin al cărții bune și pentru acțiunea lui de trezire la Hristos. Cu răbdare și cu dragoste și mai ales cu autoritatea și încrederea de care se bucură, preotul poate face mult în privința aceasta. Nu lucrul colportajului e greu ci moleșala și indiferența îl face greu.

Dar cum am mai spus preotul trebuie mai întâi să simtă că e preot și să se convingă despre măreția misiunii de colportor al cuvântului sfânt scris. Atunci se va dedica misiunii sale cu tot sufletul. Iar micile greutăți ce va întâmpina va putea să-le învingă cu ușurință.

Altfel singur se osândește.

Pr. II. V. Felea

menii să se aboneze la «*Lumina Satelor*» și «*Oastea Domnului*», atât de bogate în material religios și informativ? Dându-le câteva numere de probă, preotul îi va hotări să se aboneze la «*Lumina Satelor*» și prin aceasta îi va câștiga pentru gustul creștin al cărții bune și pentru acțiunea lui de trezire la Hristos. Cu răbdare și cu dragoste și mai ales cu autoritatea și încrederea de care se bucură, preotul poate face mult în privința aceasta. Nu lucrul colportajului e greu ci moleșala și indiferența îl face greu.

Dar cum am mai spus preotul trebuie mai întâi să simtă că e preot și să se convingă despre măreția misiunii de colportor al cuvântului sfânt scris. Atunci se va dedica misiunii sale cu tot sufletul. Iar micile greutăți ce va întâmpina va putea să-le învingă cu ușurință.

Și-a pus preotul în gând să facă un număr de abonați la «*Lumina Satelor*»? Mai întâi va socoti cam cine și câți crede el că s'ar putea abona, apoi va cere pentru ei câteva numere de probă. După ce ei le vor fi citit preotul va sta de vorbă cu ei despre conținutul lor și-i va întreba dacă le place și dacă s'au hotărât să se aboneze. De va avea în sat ostași ai Domnului sau simpatizanți ai ei, acestora le va propune întâi să se aboneze. Dar poate oamenii sunt săraci și 150 lei e mult deodată. Atunci preotul le va spune că e destul dacă plătesc 38 de lei pe 3 luni. Acești bani îi va aduna preotul pe rând, în timp de 3 luni, și-i va expedia prin cineva, ca să facă abonaților cât mai multe înlesniri.

În felul acesta am procedat în parohia mea. Și după o lună am reușit să fac 30 abonați la «*Lumina Satelor*», într'un sat cu 1000 de locuitori cu totul săraci. Și când altfel n'am putut am făcut să se întovărășească doi la un abonament. Apoi plata abonamentului mi-au adus-o în timp de 3 luni, pentru 3 luni, care când a avut și cât a avut, până și-l-a achitat integral. Țin socoteală despre toți și le mai aduc aminte din când

în când despre micile datorii la abonament. Și astfel aproape nu simt greutatea abonamentului, iar foaia le vine regulat ca un prieten scump și mult așteptat. Și ca să-i feresc de încercăturile cu poșta, foile vin în pachet la oficiul parohial iar Dumineca după sf. Liturghie le împart abonaților.

Iar în ce privește tactica răspândirii broșurilor religioase se va avea întâi grijă ca broșura să îndeplinească cele două condiții de căpetenie. 1. *Un conținut atrăgător* și 2. *un preț mic*. Având la îndemână această broșură, mai întâi o vom prezenta poporului citind câteva pagini din ea și arătându-le prețul. De pildă a apărut acum minunata broșură cu 12 lei «*Veniți la Mine*» cuilde și învățături scrise de I. P. S. Mitropolit *Nicolae*. În timpul unei predici se va folosi, citind, o pildă sau două din această broșură, atrăgând atenția asupra conținutului și prețului ei, și mulți se vor găsi s'o cumpere îndată.

Dar poate unul n'are banii imediat, sau nu-i are pe toți. El trebuie notat și așteptat până are bani. Altfel cere să-i mai lași 2 lei că altfel n'o ia că n'are mai mulți bani. E un om cu totul sărac dar setos să citească. O inimă de părinte îl va înțelege și nu-i va lua hrana din gura flămândă pentru că n'are doi lei.

Și așa, colportajul sfânt se poate face ușor și cu mult folos sufletesc pentru poporeni noștri. O mică librărie trebuie să insalăm în casa noastră ca pe-un hambar cu hrană duhovnicească aleasă, atrăgătoare și ieftină. Niimeni să nu iasă dela noi cu mâna goală. Vom folosi orice ocazie să răspândim scrisul ziditor și ieftin. Mai ales la scaunul mărturisirii putem îndemna cu succes pe mulți să-și cumpere anumite cărți sau să-și facă abonamente. Apoi cărțile și broșurile și foile având un tiraj tot mai mare vor fi tot mai ieftine.

Colportajul e ceva nou în viața preotului dar am vrut să arăt că e ceva cu totul necesar.

Preot Nicolae Vonica

Nr. 8783/1938

Comunicat

Praznicul Adormirii Maicii Domnului — 15 August a. c. fiind Patronul Marinei și al Ligii navale e ziua de pomenire a eroilor marinari morți în războiu.

Onor. Preoțime e invitată a intercala ecteniile pentru morți, pomenind pe eroii arătați în circulara cu Nr. 7306/935. În predici corespunzătoare se va arăta importanța sacrificiului eroilor marinari și se vor îndemna credincioșii să contribuie cu obolul lor la sporirea fondurilor pentru marina țării. Sumele colectate se vor trimite pe adresa: Liga navală română — București, strada Eugen Carada 7.

Sibiu, la 2 August 1938.

Consiliul arhiepiscopal

Țării Mele și poporului Meu

Iată ultimele cuvinte ale marelui Rege MARIE, trimise țării și poporului românesc:

Când veți citi aceste slove, Poporul Meu, eu voi fi trecut pragul Tăcerii veșnice, care rămâne pentru noi o mare taină...

Și totuși din marea dragoste ce ți-am purtat-o, aș dori ca vocea Mea să te mai audă încă odată, chiar de dincolo de liniștea mormântului.

Abia împliniseram 17 ani, când am venit la tine; eram tânăr și neștiutor, însă foarte mândră de țara Mea de baștină, și sunt și astăzi mândră de a fi fost născută Engleză; dar când am îmbrățișat o nouă naționalitate, m'am străduit să devin o bună Româncă.

La început n'a fost ușor. Eram străină, într-o țară străină, singură între străini. Dar prea puțini sunt acei cari se reculeg să cugete cât de grea este calea, pe care o Principesă străină trebuie s'o parcurgă ca să devie una, cu noua țară în care a fost chemată.

Am devenit a voastră prin bucurie și prin durere. Privind înapoi, e greu de spus ce a fost mai mare: bucuria ori durerea? Cred că bucuria a fost cea mai mare, dar mai lungă a fost durerea...

Nimeni nu e judecat pe drept cât trăiește; abia după moarte este poment sau dat uitării...

Poate de mine vă veți aminti, deoarece v'am iubit cu toată puterea inimii mele și toată dragostea mea a fost puternică, plină de avânt; mai târziu a devenit răbdătoare, foarte răbdătoare.

Mi-a fost dat să trăiesc cu tine, Poporul Meu, vremuri de mare restrîcție și vremuri de mari îndepliniri. Pentru un timp mi-a fost dat să-ți fiu călăuză, să-ți fiu inspiratoare, să fiu ceea care a păstrat flacăra vie, acea care a devenit centrul de îndârjire, în zilele cele mai negre.

Aceasta ți-o pot spune astăzi, căci nu mai sunt în viață.

În acele zile mi-ai dat un nume ce mi-a fost drag: M'ai numit «Mama tuturor» și așa vreau să rămân în amintirea ta, aceia care putea totdeauna să fie găsită, în clipele de durere sau de pericol...

A venit mai târziu o vreme când m'ai negat, dar aceasta este soarta mamei; am primit aceasta și v'am iubit mai departe, cu toate că nu vă puteam ajuta așa de mult ca în zilele când credeai în mine. Dar aceasta e uitată.

Atât timp am fost în mijlocul tău, încât mi se pare, abia cu puțință că trebuie să te părăsesc; totuși, orice om ajunge la capătul drumului.

Eu am ajuns la capătul drumului meu. Dar înainte de a tăcea pentru veșnicie vreau să-mi ridic pentru ultima dată mâinile pentru o binecuvântare...

Te binecuvîntez, iubită Românie, țara bucuriilor și durerilor Mele, frumoasă țară, care ai trăit în inima mea și ale cărei cărări le-am cunoscut toate... Frumoasă țară pe care am văzut-o întregită, a cărei soartă am împărtășit-o atâția ani, al cărei vis strămoșesc l-am visat și eu, și mi-a fost îngăduit să-l văd împlinit.

Fii tu veșnic îmbelsugată, fii tu mare și plină de cinste, să stai veșnic falnică printre alte națiuni, să fii cinstită, iubită și pricepută...

Am credința că v'am priceput; n'am judecat, am iubit...

Niciodată nu mi-au plăcut formele și formulele, nu prea luam uneori seama la cuvintele ce le rostesc. Am iubit adevărul și am visat să trăiesc în lumina soarelui, însă fiecare trăiește cum poate, nu cum ar dori...

Dar când îți vei aminti de Mine, Poporul Meu, gândește-te ca la una care a îndrăgît viața și frumusețea, care a fost prea cinstită ca să fie cu băgare de seamă, prea miloasă să fie învingătoare, prea iubitoare ca să judece.

N'am nici o avuție să vă las; ce-iace cu atâta mărinimie mi-ai dăruit am cheltuit între voi; am înfrumusețat acele locuri unde Mi-a fost dat să trăiesc. Dacă toate cele frumoase îți vor aminti de Mine, atunci voi fi deplin răsplătit de dragostea ce ți-am dăruit-o, fiindcă frumosul mi-a fost un crez.

Am redeșteptat la o viață nouă micul castel părăsit dela Bran, dar Tenha-Jawah a fost locul cel înfăptuit, acolo mi-a fost dat să fac din vis un adevăr, și fiindcă aceasta a însemnat pentru Mine mai mult decât aș putea tălmăci vreodată, am cerut fiului Meu Regele Carol II, ca inima Mea să fie adusă și așezată în «Stella Maris», biserica ce am clădit-o la marginea mării.

Cu trupul voi odihni la Curtea de Argeș, lângă iubitul Meu soț, Regele Ferdinand, dar doresc ca inima Mea să fie

așezată sub lespezile bisericii ce am clădit-o.

În decursul unei lungi vieți, atâția au venit la inima Mea, încât moartă chiar, aș dori să mai poată veni la ea, dealungul potecii cu crini ce mi-a fost mândria și bucuria...

Vreau să odihnesc acolo, în mijlocul frumuseților făurite de Mine, în mijlocul florilor ce le-am sădit.

Și cum acolo se găsește inima Mea, eu nu vreau să fie un loc de jale, ci dimpotrivă, de pace, și de farmec, cum a fost când eram în viață.

Incredințez copiii Mei inimii Poporului Meu; fiind muritori pot greși, dar inimile lor sunt calde, așa cum a fost a Mea; iubiți-i și fiți folositori unuia altuia, căci așa trebuie să fie.

Și acum, vă zic foarte bun pe veci; de acum înainte nu vă voi putea trimite nici un semn; dar mai presus de toate amintește-ți Poporul Meu, că te-am iubit și că te binecuvîntez cu ultima Mea suflare.

MARIE

Preotul de ieri și de azi

Preoțimea noastră ardeleană antebelică era un hotărîtor factor de ridicare spirituală și culturală a vieții sociale românești. Dela preot și în jurul său porneau mai toate inițiativa-mici și mari. Cu autoritatea sa el dădea nimbul cinstei și al buneie executări ori căruia început promițător.

Răsfirați prin toate satele, ducând un suflet cald, plin de duhul Mântuitorului Hristos și de dragostea frățască pentru cei obidiți, preoții erau torțele de lumină ce se consumau încet dar puternic pe altarul creștinismului și al naționalismului, încălzind credința fraților lor.

Săraci materialește, luptând cu necazurile vieții în rând cu credincioșii, ei coborau daruri de sus și nădejdi de mai bine unui popor, căruia doar credința îi mai rămăsese.

Prin acești slujitori umili ai altarului s'a păstrat credința neștirbită în Dumnezeu care va izbăvi pe «poporul Său» din robie.

Lor se datorește legătura neîntreruptă a Ardealului cu Principatele române și conservarea specificului nostru etnic.

Opera lor de veacuri se simte vibrând pretutindeni și jertfele lor de mucenici, de multe ori sângeroase, umplu paginile istoriei ardelenice.

Marea însemnată a preoțimii românești ardelenice — cetate nebiruită în fața asalturilor dușmănești — a fost recunoscută de bărbații de stat ai fostei stăpâniri cari au căutat pe toate căile să o suprimă, culminând în prigoanele din timpul marelui războiu cu țările Șoproului, Clujului, Seghedinului, etc.

După război situația se schimbă, dar nu întru toate spre bine.

Credința a slăbit în multe locuri și odată cu ea și respectul față de preot. Importanța lui a început a fi diminuată. Politica și curentele oculte, au luptat mereu ca să împingă preoțimea cât mai la periferia vieții sociale. S'a încercat cu răutate și dibăcie, a răpi preotului ascultarea poporului.

Autoritățile, chemate la ridicarea țărânimii, în cele mai multe cazuri au neglijat pe preot. În locul lui au apelat la sprijinul altora, dându-le rolul de conducători ai poporului.

În urma acestora rolul preotului apare azi tot atât de mare și pastorația tot așa de grea ca și a celor dinainte de război.

Având să lupte cu atâția vrășmași și curente care caută să sfărțice cămașa Mântuitorului — Biserica — el trebuie să fie înarmat cu toate cuno-

ștințele și cu tot ce ar putea interesa pe enoriașii lui.

Privind viața satelor, cu lipsurile și tendințele lor, vom putea schița în trei puncte activitatea ce se cere preotului în ceasul de acum.

1. Pe teren religios pastorația, atât cea colectivă, cât și cea individuală, trebuie să tindă la aprofundarea credinței prin cunoașterea temeinică a religiei străbune. Prin predică, vizite, întâlniri, asociații, etc. preotul să caute a coborî pe Hristos în suflete.

Strângându-i tot mai mult în asociații religioase și făcându-i membri activi prin participarea lor sufletească și intelectuală la bunul mers al asociației, se vor obține bune rezultate. Se cere însă, pentru aceasta, ca preotul să fie pildă de cinste în parohie căci dacă un bun păstor transformă un sat în bine, tot așa un rău păstor va dărâma munca depusă de alții cu multă jertfă.

Întărind credința și dragostea de biserică făcând din fie care om, un temător de Dumnezeu, vor scădea fărădelegile (crimele, divorțurile, concubinagiile, etc.) și vor spori roadele cele întru Dumnezeu făcute.

2. Pe teren cultural: Simțul cititului și dorința de a câștiga cât mai multe cunoștințe, îi mână pe săteni să citească tot ce li-se îmbeie. Ori de cele mai multe ori ceia ce citesc ei, sunt erezii sectare răspândite gratuit de colportorii, sau reprezentanții sectelor, sau în cele mai bune cazuri cărți literare și științifice pe care editorii le răstălmăcesc cum cred ei.

În felul acesta întâmpinăm o mulțime de erori religioase, științifice, culturale sau economice, aproape în orice sat.

Munca culturală a preotului trebuie să fie intensă și sistematică. Răspândind literatură ziditoare de suflete, și bazat pe puterea de cunoaștere și percepere a enoriașilor săi, să le clarifice și aprofundeze cunoștințele, curățind erorile.

3. Dorința unui progres economic cât mai rapid și bun trebuie să facă din preot un îndrumător de fie ce clipă în agricultură, ca și în celelalte ramuri. Ținând pas cu progresele timpului, adăugând noi cunoștințe la cele ce le posedă, el va putea forma o tovarășie de câțiva oameni mai înstăriți cu cari va putea experimenta rezultatele științei agricole.

Scoțând satele din ignoranța și superstiția în care trăiesc, prin raționalizarea agriculturii și a progresului literal, ridicând stindardul vieții, pre-

mul va fi cu adevărat binefăcătorul fiilor săi sufletești.

Numai semănând în toată vremea și oriunde grăunțele Evangheliei, ale culturii și ale științei, va putea el astămpăra setea credincioșilor după astfel de hrană și îi va feri de izvoare străine care sunt turburi și răufăcătoare.

În felul acesta va crește și autoritatea preotului, impunând respect chiar și detractorilor săi, și ajungând iarăș factor primordial în viața satului, de care vor trebui să țină seamă toți ceice cugetă la ridicarea satelor.

Să fim deci oameni noi, pentru vremuri noi!

Pr. V. Ogradă

Cunoscutul scriitor Horea Niulescu publică în revista „Sfarmă-Piatră” (Nr. 130) un articol, „Franciscanismul și ortodoxia, din care reproducem următoarele în legătură cu influența ce-a exercitat-o ortodoxia asupra vieții religioase apusene.

Privită în lumina sentimentului cosmic, viața religioasă a romano-catolicismului este de o desolantă paupertate. Accentele de caldă și patetică solidaritate cu făptura, care vibrează în cultul ortodox, lipsesc cu desăvârșire aici unde domină, din dorul de solemn și magnific gestul ritual abstract și rece al sacerdotului ce oficiază în umbra bolților înalte.

Viziunea cosmică a lumii așa dar lipsește romano-catolicismului oficial și se află cu destulă bogăție în mysticile centrifugale față de el, precum am văzut.

Occidentul datorește atât de multe Răsăritului ortodox, încât acest lucru a fost prea puțin scos în evidență chiar de către autorii ortodocși. Suntem prea puțin mândri de acest glorios prestigiu al ortodoxiei răsăritene. Clasicismul elin în deosebi este cunoscut în occident prin prisma înțelegerii orientale. Dogmatica Sf. Ioan Damaschin, prin traducerea ei în latinește, stă la baza întregii teologii scolastice, tot așa precum mystica Sf. Dionisie Areopagitul stă la baza mysticii occidentale. Apusul ia prima oară cunoștință de filosofia lui Aristotel prin cartea Sf. Ioan Damaschin, care folosește din destul pe filosoful elin pentru sistematizarea teologiei sale. Conflictul dintre teologia scolastică și filosofia Renașterii, — deși amândouă foloseau deopotrivă pe Aristotel, îl lămurim în felul următor. Prima il cunoștea prin intermediul ortodoxiei sub adevărata lui înfățișare. Cea de-a doua, prin intermediul filosofilor arabi, cari la rândul lor îl luaseră din Orient, aristotelismul fiind foarte mult cultivat în școlile nestoriene dela Edessa și Nisibi. (Mai înainte aristotelismul era cultivat de școala teologică din Antiohia, de care aparține genetic și prin filiațiune denaturată, nestorianismul). Dela arabi căpătase aristotelismul o tinctură panteistă, sub care formă este îmbrățișat de filosofii Renașterii.

Constatăm dar o frenetică circulație de valori culturale dinspre orient spre occident, care n'a fost întreruptă dealtefel niciodată. Ex oriente lux.

Spiritualitatea romano-catolică a fost fecundată neconștient de germeii spirituali ai răsăritului ortodox, și dacă cea oficială a fost oarecum refractară sau s'a mărginit la împrumuturi de natură intelectuală — mai abstracte și deci mai anonime, putând fi ușor identificate cu creațiunile proprii spiritualității centrifugale sunt mai receptive față de spiritul ortodox și fac împrumuturi de sensibilitate care poartă pecetea personală a ortodoxiei.

Viziunea cosmică a franciscanismului este — dextel de bogat de altfel — un reflex al celei răsăritene. Centrifugal ca tonalitate și directive de cele oficiale ale romano-catolicismului, el se recunoaște ca o frântură din inima de flacăra a ortodoxiei și ca făcând una cu ea în marea familie a iubirii creștine, ce nu cunoaște lagăre, îngrădiri și hotare.

† Protopresbiterul Sergiu Medean

Emeritul Protopop Sergiu Medean, în 25 Iulie 1938, în respectabila etate de 76 ani, după o rodnică activitate pastorală de peste o jumătate de veac, a trecut la cele eterne.

Privind peste viața răposatului, noi, cari în decurs de mulți ani am fost împreună lucrători în administrațiunea bisericească, constatăm că răposatul se distinge prin punctualitate în oficiu și temeinice cunoștințe, reprezentând totdeauna cu conștiință interesul bisericii și școlii noastre confesionale și lucrând cu zel și devotament la înaintarea cestiunilor bisericești, școlare și fundaționale.

Răposatul în Domnul s'a născut în Alba-Iulia în anul 1862. După terminarea liceului din acel oraș s'a dedicat carierei preoțești absolvând cu eminent studiile teologice ale Seminarului nostru Andreian.

Indată după terminarea studiilor teologice a fost angajat cancelist, iar din 1 Iulie 1886, arhivar al Consistorului Arhidiecezan.

În anul 1886 a fost hirotonit întru diacon, iar în anul 1888 întru presbiter, și numit administrator protopopesc al tractului Sebeș al cărui titular a devenit peste câțiva ani.

Bărbat integru, cu vederi largi, cu tact și cu pricepere, model de preot, a desvoltat pe toate terenele noastre bisericești, școlare, culturale și naționale o activitate din cele mai laudabile. În prima linie s'a îngrijit să aibă nu numai o pleiadă de preoți harnici, ci și un corp didactic disciplinat și activ de menirea sa. Numărul posturilor de învățători în protopopiatul Sebeșului l-a dublicat, și în acest protopopiat aveam la anul 1900 cei mai puțini analfabeți.

Răposatul în Domnul a fost unul din cei mai apreciați protopopi, nu numai din arhiepiscopia noastră, ci din întreaga mitropolie.

El a înțeles pe deplin importanța decisivă a puterii materiale în lupta pentru susținerea bisericii naționale și a școlii confesionale, și de aceea în fiecare parohie a înființat fonduri parohiale, astfel că averea în bani a bisericilor la retragerea sa din fruntea protopopiatului, întâmplată înaintea cu 7 ani, trecea peste suma de zece milioane lei.

Tot răposatul în Domnul a înființat „fondul protopopiatului” pentru ajutorarea studenților, din care astăzi se dau burse de peste douăzeci mii lei.

La inițiativa răposatului s'a ridicat în protopopiat 15 biserici nouă și toate celelalte biserici din protopopiat au fost renovate. S'au ridicat 25 edificii școlare nouă și cincisprezece s'au renovat. Și tot la inițiativa răposatului s'au ridicat mai multe case parohiale, iar în piața Sebeșului o frumoasă casă protopopească cu etaj, iar parterul cu două localuri de prăvălii cari aduc frumoase venituri, destinat fiind etajul de reședință și cancelarie protopopească.

În politică a fost președintele comitetului local al „partidului național” 24 ani și a desvoltat astfel de activitate că la alegerile dietale din anii 1905 și 1906 în cercul Sebeșului, nici un vot românesc nu s'a dat candidatului guvernamental, ci toate voturile s'au dat pentru candidatului „Partidului Național”.

Din cauza aceasta guvernul unguresc a detras protopopiatul Sergiu Medean îngrădita, iar în decursul războiului pentru întregirea neamului a suferit surghiunul internării la Șoproș.

Precum modestă a fost întreaga sa viață așa a trecut și în lumea cealaltă pentru că iată ce a dispus prin testamentul lăsat.

„Inmormântarea mea să fie cât se poate de simplă.

Să servescă un singur preot.

Pedică să nu se țină.

Pomană să se dea la 25 văduve să-

race și la 25 orfani săraci câte o ferdelă de grâu.

Nici pe coroane să nu se cheltuiască, ci banii să se dea la săraci».

Păr. Protopop Sergiu Medean a înființat o fundațiune, la trecerea din viață a neuitatei sale soții, — în favorul Bisericii din Sebeș.

Fundațiunea poartă numele Sergiu și Elena Medean. Menirea acestei fundațiuni: Ajutoare copiilor săraci (elevi de școală).

Această fundație se va augmenta cu cota-parte fixată în testament (azi nu putem încă ști precis cât este această cotă deoarece trebuc prăuită mai întâi casa) și testamentul spune textual: *Menirea dată atunci fundației «Sergiu și Elena Medean» aflu de bine a o modifica precum urmează: Fondul serveste de bază pentru întemeierea unui cămin pentru bătrâni neputincioși și văduvi din parohia ortodoxă-română Sebeș-Alba, bătrâni și neputincioși cari n'au pe nimeni, cine să-i îngrijească.*

Până la întemeierea căminului din venitul anual al fondului să se împartă, în mod egal, în tot anul la sărbătoarea «Costantin și Elena», 30%, pomană la 4 — 5 bătrâni din Sebeș, Români ortodocși, iar restul se va capitaliza.

Dorința i s'a respectat. A servit un singur preot, consilier Trandafir Scorobeș, iar preoții protopopiatului l-au asistat, având fiecare epitrahil.

La înmormântare a participat multă lume și în special poporul din Sebeș.

Depunând o lacrimă de durere pe mormântul defunctului rugăm pe Dumnezeu ca pe familia rămasă în doliu să o consoleze, iar sufletul răposatului să-l odihnească cu dreptii.

În veci amintirea lui!

Stărpirea bolilor în țară

Avem încă un act de curaj și intervențiune eficace în favoarea poporului din partea guvernului. De data aceasta în domeniul sănătății publice. Domeniul prea mult ignorat. Și nu mai puțin important pentru progresul țării.

Cea mai sumbră statistică demografică ne-a alarmat prin mortalitatea pretimpurie, de natalitate scăzută și lipsă de igienă, a vieții de toate zilele.

Ultimele monografii sămăști ne-au îngrozit prin cruzimea epidemiilor ce seceră victime nenumărate, lipsite de cea mai elementară asistență medicală.

Guvernul a ordonat o adevărată mobilizare a tuturor laboratoarelor și forțelor medicale disponibile atât în corpul secundar cât și în cel al doctorilor stagiați militari și interni de spitale: la 1 August toți pe teren, cu medicamente, pentru o dublă activitate: de prevenire a epidemiilor și de combatere a bolilor existente.

Se deschide astfel cea dintâi mare campanie oficială sanitară prin conferințe și trecere la fapte. Inceputul se face cu desinfectarea locuințelor și curățirea fântânilor și izvoarelor de apă potabilă.

Se întreprinde o operă de educație, de igienă și de profilaxie, pentru ca apoi să se recurgă la seruri și vaccinuri contra bolilor surprinse.

284 echipe volante vor străbate satele și vor administra medicamentele cumpărate dintr'un fond anume destinat de 35 milioane lei.

Coordonarea dela centru a mijloacelor de combatere pe teren a plăgilor, asigură dintru început o încredere optimistă în rezultatele scontate.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Probleme - Recensii - Comentarii

Anuarul Academiei teologice „Andreiana”, Sibiu, 1938, 92 pag.

Anuarul pe anul 1937/8, publicat de păr. rector Dr. D. Stăniloae este al patrusprezecelea al acestei academii. Datele școlare sunt precedate de două valoroase studii și anume: *Pastorația familiei* (46 pag.), de păr. prof. Spiridon Căndea, și *Educația creștinească* [Educația femeii creștine], de păr. Dr. Nic. Terchiul.

Urmează apoi datele școlare: profesori, studenți, materii de învățământ, bibliotecile, cronica anului, societatea de lectură „A. Șaguna” etc.

La sfârșit studentul Petru Brudea publică o conferință: *Jertfa ca temelie a marilor realizări.*

Anuarul își dă satisfacție de-a vechi cea mai înaltă instituție de cultură teologică urcând mereu calea progresului.

Neda M. Ioan, *Din circularile episcopatului neunit al Ardealului, la sfârșitul sec. XVIII, Revista Țara Bârsei, Anul X (1938), Nr. 4—6.*

Di Neda I. publică în rev. «Țara Bârsei», ultimul număr, la pag. 398—400, unsprezece circulari ale episcopului Ghedeon Nichitici către protopopul Gheorghe al Brașovului, pe cari le-a găsit în condica bisericii Cheia din Bran. Opt din cele unsprezece datează din 1784, iar trei din 1785.

Ele cuprind îndrumări referitoare la facerea logodnei și căsătoriei, purtarea preoților, numiri de preoți, colecte, viața mănăstirească, restricțiuni pentru fiii de militari, etc. Interesante sunt pastoralele, una de Crăciun (1784) și alta de Paști (1785).

Conferințe preoțești. Cercul II preoțesc, din tractul *Hafeg*, a ținut conferințe în următoarele parohii: *Covragiu* în 26 Iunie c., *Ocolișul mare* în 3 Iulie c. și la *Silvașul de sus*, Duminecă, 26 Iulie c.

La aceste cercuri s'au ținut conferințe.

Pr. A. Străuș a predicat în *Covragiu despre pacea sufletului.*

Pr. I. Roman, în *Ocolișul mare*, despre *mântuirea sufletului*, iar în *Silvașul de sus* despre *vindecarea trupescă și sufletească.*

Pr. președinte O. Medrea a conferențiat în *Covragiu* despre *Darurile bisericii*, pe baza pericopei dela *Iacob 31, 18*, în *Silvașul de sus* despre *dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele.*

Pr. A. Străuș a conferențiat în *Ocolișul mare* despre *concupinaj și combaterea lui.*

Sfintele slujbe s'au făcut în sobor în decursul cărora credincioșii din parohii s'au mărturisit și împărțit cu sf. taine. Credincioșii cu toate că e sezonul muncii, au participat în număr impresionant toate slujbele și au arătat o mare sete după cuvântul lui Dumnezeu.

Pr. S. A.

Cauzele principale ale apariției sectelor sunt: *ignoranța și setea după mântuire* a unor suflete simple, cari ușor se lasă atrase în mrejele propagandistului sectar.

Cel dintâi lucru pe care îl va spune un sectar, stând cu el de vorbă, va fi acesta: *eu sunt mântuit!* Sectarul are această convingere a stării lui harice, că e mântuit, că nu mai e sub păcat, ci sfânt și eliberat din starea de păcătoșenie, cărora toți suntem supuși.

Pe lângă aceasta propagandistul sectar mai introduce în sufletul naivului credincios — speculând anumite slăbiciuni și greșeli — ura pentru tot ceia ce omul a crezut și simțit până atunci, — ura față de biserică, față de lucrurile sfinte și față de slujitorii altarelor, la unii chiar o ură față

de neamul său, propoveduind un internaționalism suspect și dăunător.

În general, cu ce te atacă sectarul? Cu Sf. Scriptură. Temeiul lui de credință este Biblia. Sectarul socotește Sf. Scriptură ca singura din care se poate lua adevărul de credință, fără a ține socoteală că «sunt încă și multe alte câte a făcut Isus, care dacă s'ar fi scris câte una, mi se pare că nici în lumea aceasta n'ar încăpea cărțile ce s'ar fi scris» (Ioan 21, 25).

Și aceste multe alte sunt cuprinse în Sf. Tradiție, despre care Sf. Apostol Pavel spune: „Deci dar, fraților, stați bine și țineți predaniile pe care le-ați învățat fie prin cuvânt, fie prin scrisoarea noastră” (2 Tes. 2, 15).

Sectarul nu cunoaște că fără învățătura Bisericii — adevărată normă de credință — Sf. Scriptură ar fi avut o soartă egală cu a multor cărți scrise în decursul timpurilor.

Toate aceste nu le știe sectarul, căci n'are de unde.

La prima discuție cu sectarul rămâi cu impresia că el cunoaște Sf. Scriptură. Apoi te convingi, că e introdus numai în anumite texte de care are lipsă în discuția zilnică.

Oricine ar fi, un lucru trebuie să mărturisim, că față de cunoștințele „biblice” ale sectarului, credincioșii noștri sunt insuficient pregătiți necunoscând învățătura de credință sau cunoscând-o prea puțin.

Ori timpurile de azi sunt timpuri de emancipare, timpuri de renaștere în cultură și de dorință după a cunoaște.

Omul nu se mai mulțumește cu ceia ce i se dă într-o predică ocazională sau cu ceia ce aude cetindu-se la Sf. Biserică. El e dornic de a cunoaște mai mult.

Precum ardea omul evului mediu de dorință de a cunoaște adevărul sfânt, așa arde și azi omul modern.

Nu numai în clasa de jos, dar chiar și între intelectuali se observă acest fenomen îmbucurător. Raționalismul sterp al secolului trecut pare că începe a dispărea și o tendință spre interiorizare se naște în sufletul lăzii de azi.

Interiorizare, adâncire, dorință după Hristos, iată ce se simte.

Dar, iată în același timp și greutatea care apasă pe umerii noștri de propoveditori ai Cuvântului lui Dumnezeu.

Trebuie să veghem și să satisfacem această nouă dorință a sufletelor care ne sunt nouă încredințate spre păstorie.

Să căutăm să luminăm în toate ocaziile și peste tot: cu cuvântul și cu fapta, în școală și în fața altarului și în afară ca văzând ei fapte noastre cele bune să mărească pe Tatăl nostru cel din ceruri.

Catehizația în școală să nu aibă numai rolul de a da cunoștințe, ci de a le îmbina aceste cunoștințe cu necesitățile curente ale vieții.

Predica — de pe amvon din altă parte — să nu aibă numai tendința de a trezi sufletul către Hristos, ci de a și zidi, adică de a lumina adevărul de credință, care-l expui auditorilor; pentru că e adevărat: centrul religiei este sentimental, dar numai puțin adevărat că voința și rațiunea sunt mistere pe cari nu trebuie să-i neglijezi, ci din contră să cointerezezi la adevărul expus, toate aceste trei facultăți spirituale.

Prin o catehizație temeinică și prin o activitate predicatorială continuă se va soluționa o parte din problema care ne frământă așa de mult.

Pr. Ioan Chioaru

Anunț

Cucernicii preoți cari doresc să li-se rețină camere pentru luna August la Căminul preoțesc dela Bazna, se vor adresa administrației căminului până la data de 10 August. După această dată se pot reține camere numai pentru luna Septembrie.

Comitetul Asociației Clerului „Andrei Șaguna”, Sibiu

Viața religioasă în Rusia

Dintr'un articol, apărut în *Neue Zürcher Zeitung* dela 7 Iulie 1938, dăm în traducere următoarele părți:

Se vestise din Moscova, înainte cu două luni, că poliția politică a dat de urmele „unei organizații bisericești de spionaj contrarevoluționar și teroristic”, care e condusă de mai mulți arhiepiscopi, episcopi și preoți de grad inferior.

După cunoscutul obicei li se imputa, că în legătură cu puteri străine, au făcut pregătiri pentru a răsturna regimul sovietic...

Ca la poruncă, presa rusească alăturându-se la arestările dela Moscova, începe a descoperi *conspirațiuni preoțești* în toate părțile uniunii sovietice.

Regimul din Rusia simte nevoia de a descoperi mereu alți și alți țapi ai păcatelor pentru greșelile „clădirii sale socialiste”.

Bolșevicii, în timpul din urmă, au trebuit să constate cu surprindere, că viața religioasă a poporului rusesc, în ciuda tuturor împilărilor, n'a putut fi suprimată.

Recensământul din anul trecut, care avea să dovedească statistic că Rusia a biruit „prejudiciul religios”, a fost anulat din motivul că ceice s'au declarat în liste drept „credincioși” reprezentau un *considerabil procent*.

Chiar și „mișcarea celor fără Dumnezeu”, care numără multe milioane de membri, s'a destrămat cu totul; așa în Ucraina, care avea cam 2 și jumătate milioane de aderenți ai mișcării, la începutul anului curent nu mai dispunea absolut de nici un „cuib” al celor fără Dumnezeu, iar în preajma Paștilor s'a dat de veste la Moscova, că demonstrațiile antifreleioase, obișnuite, mai înainte, nu se mai pot executa.

Numeroase sunt cazurile, când poporul și înșiși muncitorii își arată pe față convingerea religioasă și nepăsarea pentru propaganda statului.

Astfel muncitorii marelui fabrici de tractoare din Târșin, și-au botezat iarăși, copiii, atât pe cei nou născuți, cât și pe toți ceilalți, cari de 12 ani nu fuseseră botezați.

Asociațiile muncitorești dela fabrica din Moscova, „Secere și ciocan”, au contribuit abia una sută de ruble pentru propaganda de Paști a celor fără Dumnezeu, deși numele asociații dispun în caselle lor de multe milioane.

Contrar timpului când bolșevicii urmăreau pe demnitarii bisericii, ca și pe alți cetățeni, pentru convingerile lor religioase, astăzi regimul sovietic întrebuințează o nouă tactică: ei caută ca slujitorii altarului, în deosebi episcopii, să fie timbrați drept criminali politici și prin aceasta să fie scoși din cercurile lor de acțiune.

Cât de bine se pot înțelege statul și biserica, s'a observat de curând, pe vremea secerișului. Propagandiștii statului, trimși la colhozuri, să îndemne pe țărani la muncă mai spornică, se adresa preotului sătesc cu rugămintea „să înfrăurească religios asupra țăranilor, ca să uite toate nedreptățile și să lucreze cum se cade pământul statului”. Preotului i se făgăduia în schimb o largă toleranță.

Din acest interesant amănunt cunoaștem cauzele pentru care regimul sovietic, în lunile din urmă, s'a hotărât să aplice creștinismului o politică mai indulgentă. Neajunsurile care s'au arătat la sămănăturile de primăvară în multe regiuni ale Rusiei și care nu promiteau nimic înveselitor pentru secerișul de acum, au forțat statul să fie cruțător când e vorba de sentimentele religioase ale țăranilor.

Deocamdată viața religioasă a poporului rus se bucură de-o libertate oarecare. Viața religioasă, însă nu organizația bisericească!

Căci bolșevismul este decis fără îndoială să bată un ic între masele credincioșilor și între conducerea bisericească, în speranța că prin nimicirea episcopatului va peri și religiozitatea maseilor.

Va reuși oare statul să desorganizeze și să discrediteze biserica prin astfel de mijloace, e lucru îndoelnic. Nu e însă îndoelnic că religiozitatea poporului rus se opune cu succes tuturor încercărilor de intimidare, și că bolșevismul stă în adevăr nedumerit, cum să-și potrivească politica lui cu credința poporului în cadrele „cele mai libere democrații din lume”.

INFORMAȚIUNI

Sărbătorile legale. Prin noul decret-lege se fixează următoarele sărbători legale: *Anul Nou* (1 Ianuarie), *Botezul Domnului* (6 Ianuarie), *24 Ianuarie, Sf. Gheorghe* (23 Aprilie), *Sf. Paști*, ziua I și a II-a, *1 Maiu, 10 Maiu, Înălțarea Domnului, 8 Iunie, 25 și 26 Decembrie* (Crăciunul).

Dl prof. universitar Silviu Dragomir, însărcinat cu conducerea Comisariatului general pentru minorităților de pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri, a depus jurământul înaintea I. P. S. S. Dr. Miron Cristea, Patriarhul României, Președintele Consiliului de Miniștri.

Domnia sa a luat în primire serviciile Comisariatului, ce funcționează în clădirea Adunării Deputaților.

Aniversarea a 19-a. Asociația foștilor luptători, «Legiunea Română», a organizat serbarea celei de a 19 a aniversare a ocupării Budapestei de trupe române. S'a săvârșit, Joi în 4 August o slujbă religioasă în Biserica Mihai Vodă din București și s'a depus o coroană de flori pe mormântul Eroului necunoscut, și o jerbă de flori la mormântul eroului dela Tisa, general Traian Moșoiu.

Rară ceremonie în Moscova. O ceremonie extrem de rară, poate chiar unică, s'a desfășurat la catedrala ortodoxă din Moscova, cea mai mare din cele 30 biserici, care au rămas încă la Moscova.

Istoricul acestui eveniment, cu totul neobișnuit în Rusia sovietică este următorul: Ministrul de Externe al României a trimis tuturor reprezentanților diplomați ai României în străinătate, inclusiv ministrul României la Moscova, o circulară, ca în ziua funeraliilor Reginei Maria un serviciu divin să fie oficiat în memoria Augustei Defuncte în orașele de reședință. Autoritățile sovietice, cu toată situația particulară a religiei în Rusia, n'au ridicat nici o obiecțiune contra dorinței ministrului României la Moscova, de a celebra un serviciu divin în memoria Augustei Regine.

Sub cupola catedralei *Sf. Epifania*, frecventată de obicei de bătrâni și bătrâne sărace, s'au întrunit membrii corpului diplomatic și atașajii militari ai tuturor țărilor, în uniformele lor de mare ținută. Intre ei era și reprezentantul guvernului sovietic, Barcov, director al protocolului pentru afaceri străine al misiunii Sovietice. Serviciul divin a fost celebrat de un sobor de preoți, în odăjdiile de altădată.

Adunare generală. Asociațiunea „Astra” pentru cultura și literatură poporului român, de sub înaltul patronaj al M. Sale Regelui Carol II, își va ține adunarea generală în *Abrud*, în zilele de 10 și 11 Septembrie 1938.

Programul adunării conține: Ședință festivă, cu deschiderea adunării generale anuale, prezentarea și examinarea raportului general, înscriere de membri noi, conferința dlui prof. *S. Dragomir* ținută în ședința secțiilor, corțej etnografic, serată artistică etc.

Ceice doresc să participe la adunarea dela *Abrud*, — sperăm că vor fi cât mai mulți, — sunt insistenți rugați să se anunțe de timpuriu Biroului de incartuire al despărțământului „Astra” *Abrud*, pentru a putea fi incartuși. Președintele acestui despărțământ este dl profesor și director *Ioan Micu*, *Abrud*, care va da informații dorite, privitoare la sărbătoarea Asociațiunii.

Moartea unui savant. În *Ratzeburg* (Germania) a încetat din viață, în 28 Iulie 1938, cunoscutul istoric Dr. fil. *Traugott*

Tamm în vârstă de 78 ani și a fost înmormântat la 1 August. Moartea sa este adânc regretată atât în țara sa natală, cât și la noi, în România. Pe temeiul meritelor sale pentru istoria neamului românesc, Academia Română îl alesese, încă din anul 1891, membru corespondent la secția istorică.

Profesor român la universitate maghiară. Profesorul *Dr. Const. Sulică* a fost numit agregat (docent privat) pentru limba și literatura română la universitatea din *Seghedin*.

Căsătorie. Duminecă, 24 Iulie c. s'a oficiat în capela ortodoxă din *Blaj*, căsătoria religioasă a dsoarei *R. Oltean*, fiica onoratului episcop cu dl *Nicolae Blăndu*. Nași: *Dr. P. Talpeș*, judecător, cu doamna.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 7 August 1938, va predica părintele *M. Neagu*.

CARTI ȘI REVISTE

„Ortodoxie și etnocrație” de *Nichifor Crainic*. Un volum de adâncă gândire și luminoasă doctrină românească, cuprinzând capitole al căror titlu rezumă probleme capitale: Copilărie și sfințenie. — Omul eroic. — Ortodoxie și clasicism. — Isus. — Mistificarea „românismului”. — Naționalismul sub aspect creștin. — Spirit autohton. — Cultul moșiei strămoșești. — Reintegrarea muncitorimii în națiune. — Naționalismul și cooperatiunea, — etc.

Intr'o anexă se prezintă *Programul statului etnocratic și principiile lui*: Legea lui *Hristos*, legea Statului. — Statul e supremul gospodă al națiunii. — Naționalizarea bogățiilor naturale. — Proprietatea individuală pentru orice muncitor român. — Distrugerea parazitismului iudaic, etc. — Volumul are peste 300 pagini și a apărut în editura „Cugetarea”. Prețul 80 lei.

Nr. 8243/1938

Concurs

La Școala Normală ortodoxă „*Andrei Șaguna*” din *Sibiu*, sunt vacante pe 1 Septembrie crt. următoarele catedre:

A) La secția băieți: *catedra de limba franceză*.

B) La secția de fete: *catedra de matematici*.

Cei ce doresc a ocupa vreuna dintre aceste catedre, vor înainta cerere până la 15 August crt. *Consiliului Arhiepiscopesc* din *Sibiu* cu documentele de studii și certificatul de naștere și de botez.

Sibiu, din ședința secției culturale dela 22 Iulie 1938.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 8271/1938.

Locuințe de închiriat

În casa din *Sibiu* strada *Regina Maria* Nr. 16 sunt de închiriat începând din 1 Septembrie 1938 șapte locuințe complet renovate cu parchete, băi, etc.

Reflectanții vor înainta oferte la Consiliul arhiepiscopesc ort. rom. în *Sibiu* unde se dau zilnic informațiuni. Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 3028—1937 port.

(17) 1—1

Publicațiune de licitație

Subsemnatul portărel pe lângă Tribunalul *Sibiu* prin această publică, că în baza deciziunii Nr. C. 2688/929 jud. Ocna-Sibiului și Nr. G. II. 20.848/1937 a Jud. mixtă *Sibiu*, în favorul reclam. *Dr. Aurel Crețu* notar public *Sibiu*, pentru încasarea creanței de 1822 Lei și accesorii se fixează termen de licitație pe 11 August 1938, ora 5 d. m. la fața locului în *Slimnic* Nr. 254, unde se vor vinde prin licitațiune publică judiciară 2 scroafe, 1 car și 10 m fân în valoare de 5000 Lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Pretențiunea, care e de încasat, face 1822 Lei capital, dobânzile legale socotind din 16 Martie 1935, iar speșele până acum stabilite de 2627 Lei.

Intrucât mobilele cari ajung la licitație ar fi fost sechestrate și de alții și aceștia și-ar fi câștigat dreptul de acoperire, licitația prezentă este ordonată și în favorul acestora în sensul art. XLI: 1908, § 20.

Sibiu, la 25 Iulie 1938.

(ns) Dr. BACU, portărel.

Nr. 8215.

Notificare oficială

Școala de cântăreți bisericești din *Sibiu*, înființată în anul 1927, a Arhiepiscopiei ortodoxe de *Alba-Iulia* și *Sibiu*, are menirea să dea Bisericii noastre cântăreți pricepuți, conducători de coruri sătești și credincioși luminați.

În afară de cântarea bisericească, elevii ei au primit educație religioasă îngrijită și au avut prilejul să deprindă câte o îndelnică practică. Programul școlii, prevede cursuri de albinărit, pomărit, de tâmplărie ș. a.

Cu începerea noului an școlar, școala de cântăreți din *Sibiu* se recomandă din nou fiilor de credincioși, cari doresc să-și creeze o carieră liniștită, o viață frumoasă și pusă întreagă în slujba mării lui *Dumnezeu*.

Tinerii cari doresc să fie primiți în această școală, pentru anul școlar 1938/39 își vor înainta până la 1 Septembrie cererile lor Direcțiunii Școlii de cântăreți din *Sibiu*, însoțite de documentele următoare:

1. Carte de botez și certificat de naștere;
2. Certificat școlar (cel puțin 4 clase primare);
3. Certificat de moralitate și recomandăți dela parohul local;
4. Certificat medical, dovedind că solicitantul nu suferă de boli contagioase și că nu are nici alte defecte corporale.

În această școală se primesc numai fiii ai Bisericii noastre, în etate de 15 ani impliniți, dar nu trecuți de 20 ani și cari reușesc la examenul de primire. Acest examen se va ține în zilele de 30 Septembrie și 1 Octombrie a. c.

Elevii primiți vor aduce cu ei: două rânduri de schimburi, haine de pat: străjăc, saltea, Țol, perină, cuvertură de pat, 2 ștergare, cuțit, furculiță, lingură și o ceașcă pentru ceai.

Toți elevii vor locui în internatul școlii.

Taxa de întreținere este de Lei: 8000 anual, plătită în trei rate: rata primă de Lei 3000 cu ocazia înscrierii, rata a doua de Lei 2500 la Crăciun, iar rata a treia de Lei 2500 la Paști.

Cursurile vor începe la 3 Octombrie a. c. și vor dura doi ani de teorie și unul de practică.

După absolvirea școlii se eliberează diploma de cântăreț bisericesc. Pe baza acestei diplome cântăreții bisericești vor fi retribuiți din bugetul statului cu un salariu lunar fix. Această măsură s'a pus în aplicare pentru o parte din absolvenții școlii, cu 1 April 1937. Pe lângă aceasta cântăreții vor avea uzul fructului sesiunii cantonale, obținut din reforma agrară.

Onorata preoție e poftită a citi acest aviz credincioșilor noștri în sfânta biserică în trei Dumineci consecutive și a îndemna părinții cu fii buni să și-i trimită la școala de cântăreți bisericești.

Pe lângă aceasta mai dispunem oficiilor parohiale spre știre și conformare următoarele:

a) Parohiile cari angajează absolvenți ai Școlii de cântăreți din *Sibiu*, până la introducerea acestora în statele de salarizare, să le asigure din casieria parohială un salariu potrivit;

b) cântăreții cu diplomă din parohiile cu cântăreți bătrâni, să fie angajați ca auxiliari pe lângă vechii cântăreți, Consiliul parohial având obligația să le asigure partea corespunzătoare din uzul fructului sesiunii și a venitelor cantonale;

Posturile de cântăreți devenite vacante, nu se vor mai putea întregi decât cu absolvenți ai Școlii de cântăreți.

Parohiile noastre cari dispun de mijloace materiale într-o măsură care să permită săraci dornici de a ajunge cântăreți bisericești, sunt poftite a vota pe seama acestora taxele de întreținere la școală.

Sibiu, din ședința senatului bisericesc ținută la 12 Iulie 1938.

Consiliul Arhiepiscopesc

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român